St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Tarnovo
Faculty of Economics

СТРУКТУРНИ ПРОМЕНИ В ЗАЕТОСТТА ПОД ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА ДИГИТАЛИЗАЦИЯТА НА ИКОНОМИКАТА

STRUCTURAL CHANGES IN EMPLOYMENT UNDER THE IMPACT OF THE DIGITALIZATION OF THE ECONOMY

Пламена Иванова
Plamena Ivanova

Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“
St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Tarnovo

Abstract: This study examines the impact of digitalization on the structural characteristics of employment in the modern economy. The analysis focuses on how the diffusion of digital technologies, automation and artificial intelligence reshape the labor market. It examines changes in sectoral, occupational and skill structures. Special attention is given to the task-based transformation of work, where routine activities are increasingly automated, while non-routine cognitive and analytical tasks gain importance. The study highlights the shift of employment toward technology-intensive sectors and the growing demand for highly skilled labor, alongside the expansion of flexible and platform-based forms of employment. At the same time, digital transformation generates significant challenges, including the risk of technological unemployment, labor market polarization and increasing inequality. The mismatch between skill demand and workforce supply is identified as a key constraint to labor market adjustment. This indicates that digitalization is not a neutral process, but one that redistributes opportunities across the labor market. The paper argues that digital transformation should be understood as a structural process rather than a purely technological one, and that requires coordinated policy responses. Emphasis is placed on the role of education, lifelong learning, and institutional adaptation in ensuring that the benefits of digitalization are broadly shared and contribute to sustainable economic development.
Keywords: digital transformation; labor market dynamics; employment restructuring; task-based approach; automation risk; digital competencies; labor market polarization.
JEL: J21; O33

Въведение

Във все по-бързо развиващият се темп на технологиите, дигитализацията е един от основните и водещи фактори за трансформация на съвременната икономика, като променя не само начина на производство, но и логиката на разпределението на блага и услуги. Навлизането на все повече информационни и комуникационни технологии, автоматизация и изкуствен интелект създават нова икономическа реалност, в която производствените процеси стават по-гъвкави, по-малко зависими от човешки труд и рутинните дейности, както и все по-ориентирани към използването на знания и иновации. Това води до пряко и съществено въздействие върху пазара на труда, като променя не само търсенето на труд, но и неговото структурно съдържание.

В резултат на тези технологични процеси настъпват съществени изменения, не само в обема, но и в структурата на заетостта, изразяващи се в разпределение на работната сила в различните сегменти на икономическите сектори, промяна на професионалния профил и все по-голя-

мата нужда от допълнителна квалификация и допълващи умения в работния сектор. Работната сила се преразпределя между различните икономически сектори, като се наблюдава заменяне на дейности с ниска добавена стойност с аналогични базирани на технологии и знания. Което по своята същност, променя и професионалният профил на заетите лица, като нараства значението на аналитичните, комуникационните и дигиталните умения. Всички тези дигитални промени в икономиката, поставят работната сила в ситуация на постоянна необходимост от адаптация, при която обучението и преквалификацията се превръщат в ключов фактор за запазване на конкурентоспособността на труда.

Особено значение придобиват процесите на заместване на рутинния труд с автоматизирани системи, както и разширяването на гъвкавите и дигитално зависими форми на заетост, което не води до изчезване на цели професии, а до трансформация на техните функции и съдържание. От една страна, технологичният напредък позволява по-ефективно използване на ресурсите и създаване на нови икономически дейности. От друга страна, това води до несъответствие между изискванията на пазара на труда и наличните умения, което може да доведе до технологична безработица и задълбочаване на социално-икономическите различия. Тази трансформация води до нарастваща нестабилност, при която сигурността на работното място все по-често се заменя с временни форми на заетост и зависимост от непрекъснато обновяване на умения. В този контекст изследването на структурните промени в заетостта под въздействието на дигитализацията придобива особена актуалност.

Целта на настоящото изследване е да се анализират основните направления на структурните промени в заетостта в условията на дигитализация на икономиката. За постигането ѝ се поставят следните задачи: да се изясни същността на дигитализацията като икономически процес; да се разгледат основните характеристики на структурата на заетостта; да се анализира въздействието на дигитализацията върху секторната, професионалната и квалификационната структура на заетостта; както и да се открояят основните ефекти и предизвикателства пред трудовия пазар.

Изследването се основава на аналитичен и сравнителен анализ на данни от международни статистически и научни източници. Използвани са статистически данни и научни публикации на Eurostat, OECD и Европейската комисия, свързани с процесите на дигитализация и трансформацията на пазара на труда. Анализът е насочен към установяване на тенденции в структурата на заетостта, промените в професионалните изисквания и развитието на различните форми на заетост.

1. Теоретична рамка на изследването

Дигитализацията на икономиката се разглежда като процес на внедряване и широко използване на цифровите технологии, които изграждат трансформирането на начина на създаване, разпределение и потребление на потребителските и икономическите блага. Навлизането на световната информационна мрежа поставя началото на авангардни дигитални продукти (Stefanov, 2025, с. 121). Обхващайки развитието на комуникационните и информационните технологии, автоматизацията в производствените процеси, възникването на дигиталните платформи, променящи традиционните бизнес модели. Вследствие на това се формират нови икономически отношения и се засилва потребността от технологични иновации като ключови фактори за икономическо развитие. Съвременната стопанска организация се намира на кръстопът между формираните във времето корпоративни традиции и повика на новите отношения и технологии, навлизащи във всички дейности, включително и в икономическата сфера (Stefanov, 2023, с. 21).

Разпределението на работната сила по различни признаци отразява „структурата на заетостта“, като най-често се анализират секторната, професионалната и квалификационната структура. Секторната структура показва разделението на заетите лица между основните икономически дейности, докато професионалната структура характеризира разпределението по видове труд и професии. Квалификационната структура отразява нивото на образование, умения и компетенции на работната сила, което определя нейната адаптивност към променящите се икономически условия.

В условията на дигитализация на икономиката, тези структурни елементи на заетостта се променят динамично. Навлизането на автоматизирани системи и цифрови технологии води до

засилена трансформация на трудовите процеси, намаляване на нуждата от рутинния труд и повишаване на нуждата и търсенето на висококвалифицирана работна сила. Паралелно с това се наблюдава нарастване на нови форми на заетост, свързани с гъвкавост и дигитална свързаност, които поставят нови изисквания към участниците на трудовия пазар.

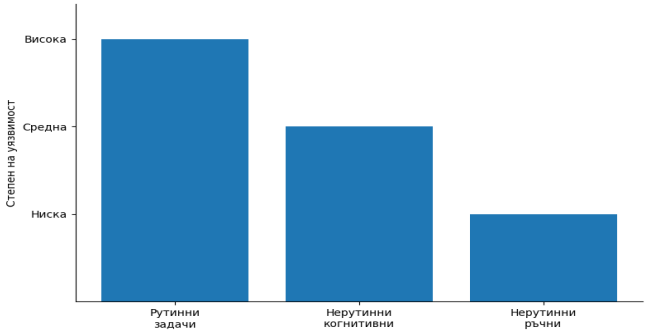
Теоретичната рамка се основава на концепцията, че дигитализацията влияе като ключов фактор за структурна трансформация на заетостта, а влиянието ѝ се проявява не само количествено, но и качествено. Това включва необходимостта от анализ на взаимовръзките между технологичните промени и характеристиките на работната сила, както и от оценка на способността на трудовия пазар да се адаптира към новите икономически реалности.

Дигитализацията на икономиката оказва въздействие върху структурата на заетостта, тези промени се проявяват в секторното разпределение на заетостта, но и по отношение на професионалната и квалификационната структура на работната сила на трудовата заетост. В резултат на тези промени се наблюдава постепенно пренасочване на икономическата активност към дейности с по-висока добавена стойност, което оказва съществена промяна в труда на съвременната икономика. Тези процеси може да се разгледат в три следствени направления. Първо създават се локална концентрация на високоплатените работни места в дигиталните центрове. Второ елиминира нископроизводителните дейности към периферията или ги автоматизира. Трето, повишава зависимостта на икономиката от малък брой високотехнологични отрасли. За това наблюдаваната промяна не е само секторна, а е промяна в структурата на риска на устойчивостта на заетостта. Съвременните изследвания разглеждат влиянието на дигитализацията върху пазара на труда чрез т.нар. подход, основан на задачите (task-based), при който технологичните промени засягат отделни задачи, а не цели професии (Autor, 2013). Допълнително, OECD (2023) подчертава, че дигитализацията трансформира съдържанието на труда и увеличава търсенето на когнитивни и дигитални умения.

2. Професионални и квалификационни промени

Промяната в професионалната структура на заетостта се изразява в намаляване на търсенето на професии, свързани с изпълнението на рутинни дейности, както и в нарастване на търсенето на професии, изискващи аналитични умения, креативност и способност за работа с технологии. Дигитализацията води до възникване на нови професионални направления, които не съществуват в традиционната икономика, както и до трансформация на съществуващи професии чрез интегриране на дигитални инструменти.

По данни на OECD Employment Outlook 2023, около 27% от работните места в страните от ОИСР са изложени на висок риск от автоматизация, което показва засилената необходимост от адаптация и преквалификация на работната сила. Както е представено на Фигура 1., различните типове трудови задачи са изложени в различна степен на автоматизация. Най-висока уязвимост се наблюдава при рутинните задачи, докато нерутинните когнитивни и ръчни дейности остават по-слабо засегнати. Това потвърждава, че технологичните промени засягат предимно дейности, свързани с повторяеми и стандартизирани процеси.

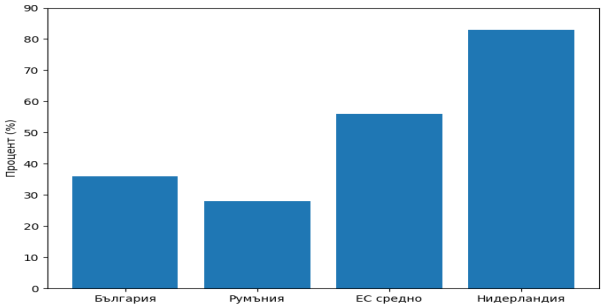
Фигура 1. Относителна уязвимост на трудовите задачи към автоматизация
Източник: OECD Employment Outlook

Съществено тук е промяната в границата на автоматизацията. С навлизането на новите технологии част от нерутинните когнитивни задачи също стават частично автоматизирани. Това изтласква „средните“ квалификации и повишава нуждата от допълнителни умения и адаптивност. Следователно, дигитализацията не просто измества труда, а пренарежда пазара на търсените професии. В допълнение квалификационната структура на работната сила също претърпява съществени изменения. Нараства търсенето на високообразовани кадри и на работна сила с развита дигитална компетентност, което поставя предизвикателства пред образователните системи и изисква непрекъснато усъвършенстване на уменията. Този процес задълбочава различията между групите на трудовия пазар, като създава риск от маргинализация на работници с по-ниска квалификация, както и такива с ограничен достъп до образование и преквалификация. В същото време се увеличава нуждата от умения като критично мислене, способност за учение и работа в дигитална среда, което все по-често се превръща във водещо изискване на съвременния трудов пазар. Това до голяма степен показва, че дигитализацията не е просто процес, изместващ труда, а води до структурно пренареждане на професионалната и квалификационната структура, както и ясно показва нуждата от адаптация към технологичния процес.

Примери за отделни сектори с рутинна дейност на трудовата заетост са: банковия сектор, административните и счетоводни дейности. При банковия сектор много от традиционните функции, свързани с обработка на документи и обслужване на клиенти, успешно се заменят с дигитални платформи. Това ясно показва изместването от рутинните дейности към консултантска дейност, анализи и дейности свързани предимно към взаимоотношения с клиенти. Подобна трансформация на трудовата дейност се наблюдава и в административните и счетоводните операции, където автоматизацията на рутинни операции води до намаляване на необходимостта от ръчен труд и пренасочване на заетите към задачи, свързани с анализ, контрол и вземане на решения. Това показва, че дигитализацията не елиминира труда, а променя неговото съдържание и изисквания.

3. Промени във формите на заетост

Дигитализацията оказва влияние не само върху трудовата дейност, но и върху формите на професионална ангажираност, в които те се осъществяват. Наблюдава се разширяване на алтернативните форми на заетост, включително дистанционна работа, самостоятелна заетост и платформена заетост. Дигиталните платформи създават възможности за включване в трудовия пазар на по-широк кръг участници. В тази връзка Лукапова и Хубенова-Делисивкова (2024, с. 149) подчертават, че „получаването на дигитални умения трябва да бъде придружено с изграждане на достъпни средства (дигитални платформи) за тази дейност и информираност“. Същевременно тези процеси поставят въпроси, свързани със стабилността на заетостта и социалната защита. Разпространението на тези форми на заетост води до промяна в традиционните трудови отношения, като се наблюдава отслабване на дългосрочната заетост и нарастване на значението на краткосрочните и проектно ориентирани ангажименти. Това изисква по-висока адаптивност от страна на работната сила и способност за бързо приспособяване към динамични пазарни условия. Комбинацията от секторно пренасочване води до разделение на пазара на труда, както и нарастване на търсенето на висококвалифицирани, така и на нискоквалифицирани услуги, докато рутинните „средни“ позиции се свиват. Това не е временен ефект, а структурна характеристика на дигиталната икономика. Отчитат се различия по отношение и на заплащането, свързани с автоматизацията на рутинните задачи, причината е, че технологиите увеличават повече производителността на висококвалифицираните кадри, отколкото на неспециализираните кадри, което повишава и тяхното пазарно позициониране по отношение на пазара на труда. Тук се появява и двойният натиск от една страна на търсенето, което се измества към по-високите умения и от друга от страна на предлагането, по отношение на ограничения брой хора, които могат да отговорят на нуждите на търсенето на пазара. Резултатът е устойчиво неравновесие, което се проявява като неравенство, а не като класическа безработица.

Фигура 2. Дял на населението с дигитални умения (различни държави)
Източник: Eurostat, Digital economy and society statistics – households and individuals 2023

Както е представено на Фигура 2., съществува значителна разлика по отношение на дигитални умения в държавите, които ограничават способността на частта от работната сила да се адаптира към изискванията на дигиталната икономика. Данните показват, че около 56% от населението в ЕС притежава поне базови дигитални умения, а скоростта на тези технологични промени оказва ключово влияние върху адаптацията на работната сила. от липса на работни места, а от несъответствие между уменията и търсенето на труд. Следователно, проблемът е структуриран, а не цикличен.

Сравнителният анализ между държавите на ЕС показва, че икономиките с по-високо ниво на дигитални умения постигат по-бърза адаптация към технологичните промени, докато страните с по-ниско ниво на подготовка срещат по-сериозни предизвикателства по отношение на заетостта и доходите. Данните показват, че България и Румъния остават под средните нива за ЕС по отношение на базовите дигитални умения, които ограничават способността на работната сила да отговарят на изискванията на дигиталната икономика. Това подчертава необходимостта от ускорена преквалификация и развитие на дигитална компетентност, тъй като без подобна адаптация на дигитализацията би могла да задълбочи сегментацията и разликата на пазара на труда, вместо да допринесе за пълното благосъстояние.

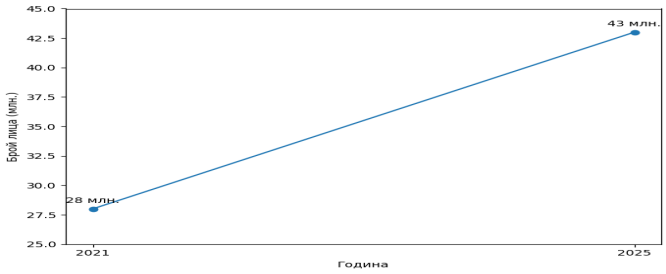
4. Трансформация на трудовите отношения: гъвкавост срещу сигурност

Трансформация на трудовите отношения по отношение на дигитализацията не променя структурата на заетостта по сектори и професии, а води до качествена трансформация на самите трудови отношения. Традиционният модел на заетост, основан на дългосрочен трудов договор, фиксирано работно време и ясно дефинирани задължения, постепенно се заменя с по-гъвкави и фрагментирани форми на трудова ангажираност. Основен двигател на трансформацията са дигиталните платформи, действащи като посредник между търсенето и предлагането на труд.

От своя страна те създават възможност за участие на по-широк кръг лица на пазара на труда включително такива, които поради географски, социални или институционални ограничения биха били изключени от традиционната заетост. По отношение на характера на трудовото правоотношение, тези платформи създават предпоставки за лишаване от социална защита. Наблюдава се, че нарастващата гъвкавост има двойствен ефект. „Необходимо е да се насърчи гъвкавостта на пазара на труда, съчетана със сигурност чрез подобряване на трудово-правните отношения“ (Лукапова и Хубенова-Делисивкова, 2024, с. 149). От една страна се намаляват бариерите за навлизане на пазара на труда и се повишава ефективността на разпределение на работната сила. От друга страна, това води до ерозия на стандартите за заетост, включително по отношение на осигуряването, доходната стабилност и защитата на работниците. Това създава предпоставки за формиране на двуслоен трудов пазар, в който съществуват паралелно стабилна и защитена заетост и периферни форми на труд с висока степен на несигурност. Допълнително, дигитализацията не поставя ясна граница по отношение на работно и лично време в условията на дистанционна работа. Неизбежно се повишава изисквания към саморегулацията на труда и до риск от свръхна-

товарване, което не винаги е адекватно компенсирано. В тази връзка възниква и необходимост от адаптиране на институционалната рамка, включително въвеждане на нови регулации, които да балансират гъвкавостта с адекватно ниво на социална защита.

По данни Фигура 3., над 28 милиона души в ЕС работят чрез дигитални трудови платформи към 2021 г., като се очаква да бъдат достигнати стойности около 43 милиона души през 2025 г. Това показва нарастването на платформената заетост и разширяването на гъвкавите форми на труда в условията на дигитализация.

Фигура 3. Платформена заетост в ЕС
Източник: European Commission, Improving working conditions in platform work, 8 December 2021

Ясно трябва да се разграничи, че трансформацията на трудовите отношения под въздействието на дигитализацията не следва да се разглежда единствено като технологичен процес, а като структурна промяна в организацията на труда, която поставя нови предизвикателства пред икономическата политика, трудовото право и социалната система, пренареждайки икономическата логика на труда, при което: секторната структура се измества към дигитални дейности, вътрешната структура на професиите се променя чрез автоматизация на задачи, възниква разделение и нарастващо неравенство, както и институционалната рамка на труда се трансформира. В този смисъл проблемът е структурен, а не цикличен. Динамиката на икономическите процеси в дигитализацията показва растящата нужда от ускорена преквалификация и адаптация на работната сила. Икономически дигитализацията не само би задълбочава сегментацията на пазара на труда, но и ще води до увеличаване на социално-икономическите различия, вместо да създава условия за по-широко разпределение на ползите от икономическия растеж.

5. Ефекти и предизвикателства на дигитализацията върху заетостта

Въздействието на дигитализацията върху заетостта може да се разглежда от две страни: по отношение на повишаване на ефективността и създаване на нови възможности, както и като фактор, пораждащ структурни промени свързани с разпределение на доходите, достъп до заетостта и сигурността по отношение на асиметричното разпределени между сектори, професии и групи от работната сила.

Основен положителен ефект от дигитализацията е свързан с повишаването на производителността на труда. Автоматизацията позволява заместване на рутинни и механични дейности, което намалява разходите и освобождава ресурси за по-високопродуктивни задачи. Това води до по-ефективно използване на човешкия капитал, като работната сила се насочва към дейности с по-висока добавена стойност. В основата си дигитализацията създава нови икономически възможности, които не съществуват в традиционната икономика. Развитието на дигитални платформи, електронна търговия и дистанционна работа разширява достъпа до пазара на труда, като позволява участие независимо от географско местоположение. Това е особено важно за малки икономики и периферни региони, където дигиталните технологии действат като механизъм за интеграция в глобалния пазар. В допълнение дигитализацията позволява създаване на нови работни места, особено в секторите, свързани с технологии, услуги и креативни индустрии, стимулирайки иновациите и предприемачеството, като намалява бариерите за навлизане на нови фирми. Основ-

но ефектът от автоматизация се реализира там, където има висок човешки капитал и адаптивност, дигитализацията подпомага вече съществуващите предимства и не води до изравняване.

Съществуващи рискове проявени по отношение на дигитализацията, наред с положителните ефекти, е риска от технологична безработица, особено в краткосрочен и средносрочен план. Този риск не се проявява като масово отпадане на заетостта, а като структурно изместване на работната сила, при което част от работниците не могат да се адаптират към новите изисквания. Тези усилващи се неблагоприятни условия засягат най-силно рутинните професии и водят до несъответствие между предлагането и търсенето на труд. В този смисъл технологичната безработица е не толкова количествен, колкото качествен проблем на пазара на труда. За преодоляването му се изисква бърза адаптация в секторните структури, защото дигитализацията променя тяхната структура по-бързо, отколкото икономиката може да се адаптира.

Един от най-съществените ефекти на дигитализацията е свързан с увеличаване на социално икономическите неравенства. Дигитализацията повишава търсенето на висококвалифицирана работна сила, което води до по-високи доходи за тази група, докато нискоквалифицираните работници са изложени на риск от изместване или стагнация на доходите. Появяват се проблеми свързани с концентрация на доходи в определени сектори, регионални различия между развити и изоставащи икономики и увеличаване на различията в заплащането. В резултат на това се наблюдава сегментиране на трудовия пазар, при който средните доходни групи се свиват, а икономическата структура се разделя на „високодоходен“ и „нискодоходен“ сегмент.

За да се избегнат неравенствата породени от дигитализацията е нужна адаптация на трудовия пазар и поставяне на ясни политики и перспективи на икономическата и социалната политика. Без тези промени съществува риск от задълбочаване на неравенствата в трудовото правоотношение. Ключово значение има развитието на човешкия капитал, тъй като засилващата се нужда от високо класифицирани кадри изисква трансформация на образователните системи, насочена към придобиване на практически умения и адаптиране, както и допълваща преквалификация на работещите, позволяваща преодоляване на несъответствието между търсенето и предлагането на труд.

В този смисъл може да се приеме, че основното предизвикателство пред трудовия пазар е необходимостта от адаптация на пазара на труда и структурни промени, насочени към заетостта в условия на дигитална трансформация, мерки насочени към програми за заетост и стимули за работодателите по отношение инвестиране и развитие на служителите в компаниите. Особено внимание следва да се отдели на уязвимите групи, които са най-силно засегнати от автоматизацията. В дългосрочен план, ефективното управление на дигиталната трансформация изисква координация между държавата, бизнеса и образователните институции, насочена към изграждане на устойчива и адаптивна икономическа система, гарантиращи дългосрочен икономически растеж и социална стабилност. Въздействието на дигитализацията е диференцирано между различните групи на пазара на труда, като най-силно засегнати са нискоквалифицираните работници и заетите в рутинни професии. Това показва, че ефектите от дигитализацията не са неутрални, а водят до преразпределение на икономическите възможности между различните групи на пазара на труда.

Заключение

Дигитализацията се утвърждава като определящ фактор за трансформацията на съвременния трудов пазар, като влиянието ѝ се проявява не само в количественото изменение на заетостта, а преди всичко в качественото пренареждане на нейната структура. От разгледания анализ се виждат въздействията и проблемите, свързани с рутинните задачи и тяхното заместване, водещо до промяна в професионалния профил и изискванията към работната сила. Констатираните структурни изменения се изразяват в пренасочване на заетостта към технологично интензивни сектори, нарастване на ролята на дигиталните умения и разширяване на гъвкавите форми на труд. Процесите на дигитализация водят до разделение на пазара на труда и задълбочаване на неравенствата в отделните сектори. В този смисъл дигитализацията създава едновременно възможности за икономически растеж и предизвикателства пред социалната устойчивост. Главно заключение от изследването е, че проблемът не се състои в недостига на работни места, а в несъответствието

между структурата на предлагането и търсенето на труд. Това поставя в центъра на икономическата политика необходимостта от инвестиции в човешкия капитал, развитие на дигитални умения и насърчаване на адаптивността на работната сила. Без целенасочени мерки в тази посока съществува риск дигитализацията да задълбочи съществуващия дисбаланс, вместо да допринесе за преодоляването им.

За постигането на тези цели дигиталната трансформация следва да се разглежда не като изолирано технологично явление, а като структурен процес, който променя логиката на функциониране на трудовия пазар. Ефективното управление на този процес изисква координирани действия между държавата, бизнеса и образователните институции, насочени към постигане на баланс между икономическата ефективност и социалната защита. При наличието на всички прилежащи адаптивни фактори дигитализацията може да се превърне във фактор за устойчиво развитие, а не в източник на задълбочаващи се икономически и социални различия. В този смисъл бъдещото развитие на икономиката по отношение на трудовия пазар ще зависи не толкова от самия технологичен напредък, колкото от способността на икономките и институциите да управляват социалните и икономически последици. От тук следва, че икономическата политика следва да бъде насочена не само към създаване на заетост, а към управление на структурните ефекти от дигитализацията чрез инвестиции в човешки капитал, активни политики на пазара на труда и насърчаване на адаптивността на работната сила.

REFERENCES

Autor, D. H. 2013. The "task approach" to labor markets: An overview. *Journal for Labour Market Research*, 46(3), 185–199, viewed on 17 April 2026.

European Commission. 2021. Commission proposes measures to improve working conditions of people working through digital labour platforms, viewed on 17 April 2026 <https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_21_6605>

Eurostat. 2023. Digital economy and society statistics – households and individuals. viewed on 17 April 2026 <https://ec.europa.eu/eurostat/web/digital-economy-and-society>

Eurostat. 2023. ICT specialists in employment, viewed on 17 April 2026 <https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=ICT_specialists_in_employment>

Lukapova, P., Hubenova-Delisivkova, T. (2024). *Labor market flexibility*. Sofia: Bulgarian Academy of Sciences, Prof. Marin Drinov Publishing House

OECD**.** 2023. *OECD Employment Outlook 2023: Artificial intelligence and the labour market*. OECD Publishing, viewed on 17 April 2026 <https://www.oecd.org/en/publications/oecd-employment-outlook-2023_08785bba-en.html>

Stefanov, T. 2025. *Management of corporate market behavior*, Veliko Tarnovo: Faber (in Bulgarian)

Stefanov, T. 2023. *Marketing perspectives and managerial practices in the company*, Veliko Tarnovo: Faber (in Bulgarian).

За контакти:
Пламена Иванова, докторант
Служебен адрес: гр. Велико Търново 5000, ул. „Арх. Г. Козаров", № 1А
ВТУ „Св. св. Кирил и Методий", Стопански факултет
Катедра „Икономическа теория и МИО"
Ел. поща: plami.yivanova@gmail.com